

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **A. V.**, narozený X
bytem X

zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem v Praze 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 23.5.2019, č. j. 682/2019-160-SPR/3

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23.5.2019, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24.7.2017, č. j. MHMP 1156190/20167, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl potvrzen ke dni 10.3.2016.
2. Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru odvolací správní orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky. Dále vytýká žalovanému, že zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení. Přitom poukázal na to, že přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 – poznámka soudu), vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tedy rozhodnutí, na základě nichž měly být zaznamenány body do bodového hodnocení z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti zmínil zásadu legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje určitým způsobem, není podle názoru žalobce přiléhavé, aby tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.
3. Žalobce namítl i nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, k čemuž právě žalovaný odvolací orgán uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsaná v bodě předcházejícím vypovídá o praxi zcela jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. To však dle žalobce nemůže být dostatečným důkazem.
4. Ke konkrétním výtkám u jednotlivých pokutových bloků žalobce uvedl, že i přes specifičnost řízení by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil, kdy a kde mělo k jednání dojít. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 127/2014 – 39. Přestupky nejsou tedy dle žalobce jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci právě případ pokutových bloků ze dne 10.3.2016, 7.12.2015, 2.7.2015 a 1.2.2015.
5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spisu v jejich vzájemné souvislosti a nikoliv pouze jednostranně a v neprospěch, jak žalobce uvádí. Žalovaný obstarané podklady pro záznam bodů zhodnotil jako dostatečné a žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Podané odvolání obsahuje typizované námitky, jedná se o šablonu, která je univerzálně používána zástupcem žalobce, kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí.

Zástupce žalobce totiž vystupuje v obrovském množství podobných řízení, i z podané žaloby je tak zřejmé, že pouze kopíruje žalobní námitky uvedené i v jiných soudních řízeních. V nyní podané žalobě jsou např. uvedena na straně 3 pod bodem b) čísla pokutových bloků, která s projednávanou věcí vůbec nesouvisí. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 186/2016 – 35 týkající se koncentrace řízení o námitkách a zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení v prvním stupni nenamítal žádné formální nedostatky pokutových bloků, pouze obecně zpochybňoval jejich způsobilost pro záznam bodů, a až v podaném odvolání tyto nedostatky podrobněji specifikoval. Namítané vady mu ale musely být známy již v průběhu správního řízení v prvním stupni. Závěrem odkázal na odvodnění napadeného rozhodnutí i na v něm uvedenou přílehlavou judikaturu.

6. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, soud zjistil, že dne 16.3.2016 vyhotovil správní orgán prvního stupně – Magistrát hlavního města Prahy – Oznámení žalobci o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a toto oznámení obsahovalo poučení o tom, že námitky proti provedení záznamu bodů nemohou směřovat proti pravomocně ukončenému řízení o přestupku, ve kterém správní orgán, který vede registr řidičů, nemůže konat. Oznámení obsahovalo i výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Uvedená písemnost byla žalobci doručena dne 18.3.2016.
7. Žalobce podal dne 23.3.2016 proti oznámení námitky, týkající se provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a uvedl, že do 30 dnů dodá kopie vypracovaných podnětů k přezkumnému řízení. Shodné podání bylo magistrátu doručeno prostřednictvím datové schránky.
8. Správní orgán I. stupně dne 30.3.2016 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, na což žalobce reagoval žádostí o přerušení řízení do vyřešení předběžné otázky, které správní orgán vyhověl a usnesením ze dne 22.4.2016 řízení přerušil, nejdéle však do 31.8.2016 s tím, že po uplynutí této lhůty bude správní orgán dále pokračovat v řízení o námitkách.
9. Správní orgán I. stupně po té opatřil pokutové bloky k příslušným záznamům v evidenční kartě žalobce a vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s těmito podklady, na což reagoval žalobce opětovnou žádostí o přerušení řízení ze stejného důvodu.
10. Správní orgán I. stupně žádosti opět vyhověl a usnesením ze dne 23.8.2016, č.j. MHMP 1448760/2016, sp. zn. S-MHMP 449184/2016 řízení přerušil nejdéle do 1.12.2016.
11. Žalobce byl znovu vyzván k seznámení s podklady, na což reagoval podáním, ve kterém zpochybňuje náležitosti jednotlivých pokutových bloků a současně odkázal na blíže nespecifikovaná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Krajského úřadu Jihočeského kraje, ve kterých byly obdobné podklady shledány jako nezpůsobilé pro záznam bodů.
12. Dne 29.3.2017 obdržel správní orgán I. stupně sdělení o nezahájení přezkumného řízení ve věci blokové pokuty ze dne 1.12.2015 a po té opět vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady. Žalobce svého práva využil a dne 22.6.2017 zaslal správnímu orgánu podání, ve kterém poukázal na to, že u přestupku ze dne 10.3.2016 je chybně uvedena kvalifikace přestupku „125e/1h“

13. Dne 24.7.2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 10.3.2016 potvrdil. Magistrát uvedl, že provedl přezkoušení zapsání bodů na základě oznámení o uložení blokové pokuty a neshledal žádného pochybení. Z rozhodnutí je patrné, že správní orgán přezkoumal oznámení o uložení blokových pokutách ve spojení s kopiemi pokutových bloků, na jejichž základě byl proveden záznam bodů do evidenční karty řidiče a konstatoval, že obsahují všechny náležitosti a jsou způsobilými podklady pro záznam bodů.
14. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil o odvolací důvody, které se v podstatě shodují s důvody uvedenými v podané žalobě.
15. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil se závěrem, že v daném případě příslušný správní orgán prvního stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu č. 361/2000 Sb. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů, přičemž správní orgán nepřezkoumává v řízení o námitkách správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Přitom odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2016, č.j. 6 As 233/2015 – 58 a ze dne 26.5.2016, č.j. 5 As 168/2014 – 44. Žalovaný také zdůraznil, že v řízení o námitkách již správní orgán nerozhoduje o přestupku, ale pouze o správnosti zápisu bodů, i to, že o provedených záznamech bodů do evidenční karty nevznikly žádné pochybnosti. Zabýval se obsahem jednotlivých pokutových bloků i navazujících oznámení o uložení pokuty a konstatoval jejich dostatečnou přesnost s tím, že obsahují veškeré potřebné náležitosti. Zdůraznil také to, že souhlasem s projednáním přestupků v blokovém řízení akceptoval jmenovaný to, že přestupek byl spolehlivě zjištěn. Obsáhle pak citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.7.2018, č.j. 10 As 141/2018 – 40, který se vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků a neustále se opakujícím shodným námitkám zástupce odvolatele. K předloženým kopiím rozhodnutí jiných správních orgánů nesouvisejícím s předmětným řízením uvedl, že tato rozhodnutí pro správní orgán nejsou závazná a neprokazují existenci správní praxe, která by odvolateli zakládala legitimní očekávání. Závěrem pak žalobce poučil o povinnostech, které mu vzniknou po nabytí právní moci rozhodnutí.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), řidiči motorového

vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku, anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku nebo trestný čin, za který mu byl uložen trest, nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenává v registru řidičů stanovený počet bodů.

18. Podle § 123b odst. 2 téhož zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení /písm. a)/, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku /písm. b)/, rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin /písm. c)/, rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.
19. Ačkoli žalobce tuto námitku výslovně nevznnesl, městský soud se přesto s ohledem na charakter námitek uvedených v podané žalobě zabýval z úřední povinnosti nejprve otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož případná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by již sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud však důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí shledal způsobitelným soudního přezkumu. Žalovaný v jeho odůvodnění srozumitelně vymezil, co je předmětem vedeného řízení, respektive co jsou v jeho rámci správní orgány oprávněny posuzovat. Z výše podaného přehledu spisového materiálu je zjevné, že žalobcovým procesním návrhům bylo vyhověno a žalobci bylo umožněno seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání. Městský soud proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.
20. Soud považuje za nutné nejprve poukázat na to, že žalobce sice v podané žalobě namítá nedostatky jednotlivých pokutových bloků, ale jím uvedené pokutové bloky, které navíc označuje pouze datem, se neshodují s pokutovými bloky, které byly předmětem tohoto řízení. I dle soudu tato skutečnost, kdy žalobce brojí proti obsahu pokutových bloků, které nejsou obsahem správního spisu, svědčí o formálním přístupu zástupce žalobce k podávaným žalobám, na který poukázal i žalovaný ve svém vyjádření.
21. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek, považuje soud za nutné nejprve poukázat na to, že ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v

podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 - 44, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11A 107/2011 - 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16 (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

22. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5As 39/2010 - 76, publikovaném pod č. 2145/2010 ve Sbírce NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud tehdy konstatoval, že *„pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s žalobcem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů“*.
23. Žalobce v podané žalobě nejprve namítl, že podle jeho názoru odvolací správní orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, zejména vytkl žalovanému, že zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení. Konkrétně žalobce namítl, že odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, když přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014), vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je dle žalobce zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tedy rozhodnutí, na základě nichž měly být zaznamenány body do bodového hodnocení z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.
24. Uvedená námitka není důvodná. Řízení o námitkách, o které se jedná v posuzované věci, není řízením, ve kterém by se posuzovaly jednotlivé přestupky, jichž se žalobce dopustil, a v důsledku nichž mu byly přičítány body v bodovém hodnocení. K provedení záznamu v registru podle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak

rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i konstantní judikatura správních soudů týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 – 44, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16). Na tomto přístupu nemění nic ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6As 114/2014 - 55, v němž soud konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou tedy dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy.

25. V nyní posuzované věci správní orgány postupovaly v souladu s uvedenou judikaturou a vyžádaly si kopie pokutových bloků. Postavily najisto, že údaje uvedené v evidenční kartě žalobce odpovídají skutečností uvedeným v pokutových blocích, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgány ověřily, že skutky byly se žalobcem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že žalobce ve všech případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem.
26. Napadené rozhodnutí zcela odpovídá závěrům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.7.2018. č.j. 10 As 141/2018 – 40, ve kterém se vyjádřil k bloků ve vztahu k oznámení o uložení pokuty. Z tohoto rozsudku náležitostí pokutových vycházel i žalovaný. Ani soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od zde uvedených závěrů odchýlit, neboť pro projednávanou věc má tento rozsudek zásadní význam i z toho důvodu, že jednak obě řízení mají shodný předmět řízení, ale navíc v obou věcech zastupuje shodný právní zástupce, který uplatnil shodné v podstatě námitky. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zejména zdůraznil, že *„Námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87; či ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-49, bod 19). Rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (rozsudek ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010-105, bod 22). Při zohlednění specifik blokového řízení je však možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.“*
27. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.4.2014, č.j. 4 As 127/2014 – 39, na který odkázal i žalobce v podané žalobě. Proto soud konstatuje, že se

žalovaný v napadeném rozhodnutí od tohoto závěru neodchýlil a napadené rozhodnutí je tedy s nimi zcela v souladu.

28. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval argumentací přiloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 a k jeho obsahu nepřihlížel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný na straně 3 zabýval dopadem těchto rozhodnutí velmi podrobně, když konstatoval, že není vázán právním názorem jiných správních orgánů nesouvisejících s předmětným řízením, i to tato rozhodnutí neprokazují, že zde existuje správní praxe, která by odvolateli zakládala legitimní očekávání.
29. Žalobce v této souvislosti namítal také porušení principu legitimního očekávání. Ohledně této námítky, že správní orgány by měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Proto soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.
30. K takto vznesené námitce žalobce zastoupeného stejným advokátem jako v nyní projednávané věci se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 6.6.2018, č.j. 10 As 141/2018 – 40, ve kterém uvedl: „V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ad, s 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS (srov. shora citované judikáty vykládající smysl námitek proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče).“ Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem předložená rozhodnutí z jiných, s projednávanou věcí nesouvisejících správních řízení, pro něj nejsou závazná, je tento závěr zcela v souladu s citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu.
31. Pokud žalobce v podané žalobě namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto posuzovat nemůže, jak již výše uvedl. Zároveň soud považuje za podstatné zdůraznit, že uvedená žalobní námitka není s ohledem na ustálenou judikaturu ohledně charakteru řízení o námitkách konkrétní, neboť žalobce v žalobě sice odkazuje na jednotlivé pokutové bloky, nicméně již neuvádí, z jakých konkrétních skutkových či právních okolností dovozuje tvrzenou nezpůsobilost podkladů pro záznam do bodového hodnocení řidiče. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že žaloba samotná obsahuje typizované námitky, jedná se o šablonu, která je univerzálně používána zástupcem žalobce, kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. Jak již soud výše uvedl, uvedená námitka navíc nemá oporu ve spisovém materiálu, protože ve spisové dokumentaci není zařazen žádný pokutový blok, jehož datum vyhotovení by se shodovalo s datem uvedeným žalobcem v podané žalobě.

32. Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

